

Jo Spain

De laatste verdwijning

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

Proloog

Koppe, Finland
1 november 2019

Eerst withete kwelling.

Ze kan niet denken. Kan niet reageren.

Het ijskoude water verlamt elke spier.

Haar hele lichaam wordt één wanhopige smeekbede: *laat het ophouden.*

Wie dit doormaakt, overleeft het niet.

Net op het moment dat ze het gevoel heeft dat ze doodgaat van de pijn, verdwijnen de prikkende naalden, en komt er een diepe pijn voor in de plaats terwijl haar cellen zich proberen aan te passen aan de schokkend lage temperatuur.

De oppervlakte. Ze moet naar de oppervlakte. Die gedachte verdringt al het andere.

Het overlevingsinstinct wint het van de angst, de ontkenning, het onbegrip.

Haar benen trappelen, haar armen maaien, op zoek naar het gat waar ze door gevallen is, de breuk in het ijs.

Omhoog, omhoog, en haar hoofd is helder en ze snakt naar lucht.

De plotselinge hap zuurstof brengt een explosie van adrenaline teweeg en nu weet ze wat ze moet doen.

Eén. Vechten tegen het slopende geklop dat haar weer omlaag zou kunnen trekken.

Twée. Het water uit en het ijs op.

Drie. Een veilig heenkomen vinden.

Ze heeft geluk; dat registreert ze ergens in haar achterhoofd. Sommige mensen zakken door het ijs en komen er nooit meer

onder vandaan. Het laatste wat die zien is een plaat ondoordringbaar ijs, de belofte van licht aan de andere kant. Maar zij is hierop getraind. Zij heeft in elk geval een kans.

Haar hand klapt op het bevroren oppervlak, het deel dat niet gebarsten is, de vingers gespreid als een veiligheidsanker.

Ze ziet een figuur; herinnert zich wie het is. Ze roept om hulp. Tenminste, dat denkt ze. Haar mond gaat open, maar ze weet niet zeker of er geluid uitkomt. Er is zoveel te zeggen.

Je ziet het verkeerd. Het maakt niet uit. Ik vertel het aan niemand.

De figuur kijkt alleen maar toe. Biedt geen hulp. En loopt weg.

De vrouw in het meer ziet donkerrode spetters op de sneeuw die het grootste deel van het ijs bedekt, dikke sneeuw die haar naar het dunste, gevaarlijkste deel van het meer heeft gelokt. De schoonheid leidt zo af, dat rood op wit, dat ze bijna vergeet dat het *haar* bloed is dat daar in het rond gespetterd ligt. Dat de oneffen lijn die naar het gebroken ijs loopt uit haar wond moet zijn gedruppeld toen ze probeerde in veiligheid te komen.

Haar hand reikt en glijdt, maar vindt niets.

Ze probeert te schreeuwen. Ze begrijpt het niet. Het gebonk in haar hoofd en het stekende gevoel van het ijskoude water hebben haar van haar stem beroofd.

Wie zou die trouwens horen?

Ze is alleen, gevangen in een bevroren meer, met kilometerslang niets dan berkenbomen en bosdieren; een heleboel wit niets.

Ze is niet perfect. Ze heeft een hoop domme dingen gedaan. Dingen waar ze spijt van heeft.

Maar dit verdient ze niet.

Dit heeft ze niet zien aankomen.

Er zijn zoveel mensen met wie ze nog een laatste keer zou willen praten. Zoveel mensen van wie ze houdt, mensen tegen wie ze dat al een tijdje niet heeft gezegd.

Ze denkt nog steeds dat het goed komt. Dit kan niet gebeuren. Niet bij mensen van haar leeftijd. Ze kan niet zomaar doodgaan. Er komt iemand die haar vindt en redt.

Haar lichaam begint verdoofd te raken. Haar gedachten dwalen af. Haar krabbelende hand valt stil.

Het laatste wat ze ziet voordat het ijskoude water haar opeist,
is dat het weer is gaan sneeuwen.

Het is adembenemend mooi.

Zachte kristallen vallen voorzichtig op haar gezicht. En vallen
en vallen.

En vallen.

I

Londen, Engeland *Half december 2019*

‘Dat je ze meegenomen hebt naar zo’n steakhouse voor de lunch was fout nummer één. Die klootzakken willen geen steak en bier, ook al serveert die hipstertent van je wel patat in een aluminium mandje en is de tafel gemaakt van gerecycled hout uit de Tower of London. Ze willen een Louis XIV-dinerervaring: flessen port van vierhonderd pond, ortolanen eten onder witte servetten, baba à l’Armagnac.’

Alex zwijgt als Charlie zijn lesje onderbreekt om een berg Ossetra-kaviaar naar binnen te schuiven, gevolgd door een flinke slok Screaming Eagle-wijn.

‘Je hebt mazzel dat de projectmanager mij belde. Ik heb een plek aan de chef’s table voor ze kunnen regelen in de Connaught. Fokking steak. Godsamme, wat ben je toch een amateur. We willen dat ze bij ons blijven als zij dat contract krijgen. Dan hebben ze het hele jaar door lobbyisten nodig.’

Charlie geeft Alex een klap op de rug met behoorlijk wat kracht – alsof Alex zich had verslikt en hij het schuldige voorwerp eruit moest slaan.

‘Fucking steak, Charlie,’ zegt Alex zachtjes. ‘Het is fucking met een U, niet met een O.’

‘Dat zei ik ook.’

‘En het was een goed bestorven côte de boeuf.’

‘Ouwe steak. Djeez.’

‘De Cassidy’s mogen in hun handjes knijpen als ze het contract krijgen, Charlie,’ zegt Alex. ‘Ik heb er alles aan gedaan, maar de regering weet niet wat ze aan moeten met de havens en kan zich

de technologie niet veroorloven die deze gasten willen verkopen.’

‘Ze zullen toch echt iets moeten doen om die bedelaars buiten de deur te houden, Alex. Dat is de wil van het volk. De premier moet een plan aankondigen voor douanecontroles na Brexit. Dus waarom niet de Cassidy’s? Magie is het, contactloze douane. Het is een stel genieën, die broers.’

‘Ik denk dat de premier alleen budget heeft voor kartonnen borden en zwarte stiften,’ zegt Alex.

‘We hebben wat meer smeermiddel nodig, zuurpruim die je bent,’ zegt Charlie en hij staat ineens op en loopt weg, op zoek naar Serena, de gastvrouw.

Alex schenkt het laatste restje van de wijn in zijn glas en kijkt naar zijn collega’s, alle honderdwtintig die de grote, zwak verlichte kelderruimte van The Fig House bevolken. Ze zijn op de jaarlijkse Christmas Party van Thompson, Mayle & Sinclair, ook wel TM&S, voor wie zijn adem wil sparen. Maar de enige concessie aan Kerstmis die het onberispelijk ingerichte Libanese etablissement heeft gedaan, zijn de ingewikkelde bessenslingers rondom de witte kaarsen op de tafeltjes. De kelder ruikt nog gewoon naar de exotische nachtjasmijn, muskusachtig; onder traditionele bogen staan sierlijke koperen amforen en de bladrijke planten die in de hoeken op de loer liggen doen denken aan zomers in met cederbomen omzoomde tuinen.

De evenementenplanner van het bedrijf heeft The Fig House gekozen omdat het populair is, niet omdat het zo passend is bij het seizoen.

Nou en, fóck dat hele Kerstmis, denkt Alex.

Toen hij kwam werken in het Regency-gebouw waarin TM&S is gevestigd, nam hij aan dat hij de enige was die niet via de Eton en Balliol-route was opgeklommen. Dat kwam vooral doordat bijna iedereen op kantoor datzelfde uitgerekte accent van de upper classes had. Maar het bleek niet zo te zijn.

Neem Christian bij auditing, bijvoorbeeld, een arbeidersjongen uit Leeds. Annabel van de boekhouding was geboren in een doodgewone buitenwijk in Newcastle. Dat waren allebei niet zulke heel andere plekken om op te groeien dan Apple Dale, waar

Alex zelf was opgegroeid. Maar Christian en Annabel hebben alle noordelijke zangerigheid uit hun spraakgebruik geramd. In tegenstelling tot Alex, die nog steeds genadeloos wordt gepest om zijn accent. Zijn bijnaam op kantoor is 'de man van staal', ter ere van Yorkshires bijdrage aan de industriële wereld en omdat Alex nog nooit op emotie is betrapt.

De familie van Charlie Mills begon in de arbeidersklasse, in een flatgebouw in de Londense East End. Maar Charlie, Christian en Annabels kameleonachtige vaardigheden komen hen goed van pas in de business waar ze nu in zitten.

Lobbyen.

Lobbyen is de kunst om te doen alsof je alles weet, zodat je anderen, die ook doen alsof ze weten waar ze mee bezig zijn, ervan kunt overtuigen dat jouw plan het beste is.

Alex is zo'n goede lobbyist dat hij geen accent hoeft te faken. Hij veinst de rest gewoon. Zijn zus Vicky had een keer gezegd dat hij de vleesgeworden Don Draper uit *Mad Men* was.

Vicky heeft altijd al een feilloos talent gehad om Alex' diepste angsten onder woorden te brengen.

Vorige maand had Alex deel uitgemaakt van een team dat werkte aan een contract voor een particuliere ziektekostenverzekeraar. Hun taak was om de cijfers wat te bewerken om hogere ambtenaren van het Ministerie van Volksgezondheid ervan te overtuigen dat bedden in NHS-ziekenhuizen duurder waren dan bedden in particuliere klinieken.

Alex, de zoon van een postbode, die ook actief vakbonds lid was, en een juf op een dorpschooltje, had de presentatie soepeltjes gedaan. Hij zag alleen wel zijn ziel langzaam wegsijpelen uit zijn lichaam terwijl hij het woord voerde.

De faustiaanse deal was bezegeld toen de afdelingsvertegenwoordigers zich dolblij op de cijfers stortten en zeiden dat dit precies het soort statistieken was waar ze naar op zoek waren om een nieuwe beleidsrichting te ondersteunen. Iedereen had lachend geproost met de koffie die door arbeiders met een minimumloon was binnengebracht.

Charlie komt terug met een nog duurdere fles wijn.

Hoewel ze de wens om hun geld er in rap tempo doorheen te jassen niet delen, is Charlie toch een van Alex' beste vrienden. Hij is een interessant type. Charlie bracht zijn eerste zes jaar door in een kleine flat met zijn vier broers en zussen, alle zeven gezinsleden samengeperst in drie kleine slaapkamers. Zijn ondernemende vader, een wat dubieus type, was erin geslaagd om van buschauffeur op te klimmen tot eigenaar van een hele remise vol bussen. Dankzij dit bus-imperium kon Charlie gaan studeren aan Trinity College in Dublin, waar je veel gemakkelijker binnenkwam dan bij de Engelse topuniversiteiten, maar wat toch net genoeg elitair cachet had voor de TM&S-recruiters om zijn afwezige blauwe bloed over het hoofd te zien.

Charlie is nog steeds een sympathieke vent, al is hij wel een snob geworden.

Annabel mag Alex ook wel, maar wie hij niet kan uitstaan is Christian, die naar verluidt een van de stagiaires in bed gelokt heeft met de belofte haar een fulltime baan te bezorgen. Alleen de partners mogen kiezen wie van de stagiaires mag blijven en dat is zelden gebaseerd op de vraag of ze lekker zijn in bed.

'Wat ben je stilletjes, Alexander,' zegt Charlie.

'Je weet dat ik dit soort toestanden haat, man,' zegt Alex. 'In Sodom en Gomorra ging het er nog gematigd aan toe, vergeleken met dit hier.'

'Dat is jouw probleem, Alex. Je wilt alleen maar geld verdienen. Maar je hebt geen idee hoe je het vervolgens moet uitgeven. En, wat heb je voor plannen voor Kerstmis?'

Alex pakt zijn bijgevolde glas wijn op en neemt een flinke slok.

'Naar huis,' zegt hij.

'Komt je geweldige zusje ook?'

'Je kent Vicky alleen maar van foto's,' zegt Alex. 'Ik snap niet waarom je zo geobsedeerd door haar bent.'

'Foto's van haar zongebruinde lichaam op een strand in Marokko in een stringbikini, dus,' zegt Charlie. 'Ik ben ook maar een mens.'

'Laat ik het zo zeggen: stel dat ze zich verwaardigt om naar huis te komen, dan laat ik jou niet bij haar in de buurt komen.'

Alex walst de wijn in het glas. ‘Maar goed, ik weet niet wat Vicky voor plannen heeft. Ik heb haar al in geen maanden gesproken.’

‘Ze komt echt wel naar huis om de aandacht van jou af te leiden, maak je geen zorgen,’ zegt Charlie, maar zijn gedachten zijn alweer ergens anders: bij Serena, die voorbij schrijdt in haar strakke witte blouse en korte zwarte rok, op weg naar een van hun collega’s om nog een te dure fles wijn aan hen te verkopen.

Alex wil met kerst niet terug naar Apple Dale. Hij probeert al maanden een excuus te bedenken, maar ironisch genoeg kan de man die in principe zijn geld verdient door het niet zo nauw te nemen met de waarheid, niets bedenken wat geloofwaardig genoeg klinkt om zijn ouders te foppen. En hij kan ook niet zeggen: *Luister jongens, ik kan tegenwoordig al nauwelijks met mezelf leven, dus om mezelf weerspiegeld te zien in papa’s veroordelende blik boven de kalkoen en ham, dat trek ik al helemaal niet.*

Hij is berustend en verbitterd tegelijk over het feit dat Vicky het stralende middelpunt is binnen het gezin Evans. De zesentwintigjarige Vicky, die als grootste prestatie tot nu kan aanvoeren dat ze nog niet zwanger is geworden terwijl ze de hele wereld bij elkaar neukt, en die alleen maar naar huis belt om haar familie om geld te vragen.

Alex is degene met een baan in de grote stad en een appartement in Marylebone. Alex is degene die de hypotheek van zijn ouders heeft afgelost.

Oké, dan heeft hij een keer een fout gemaakt, één keertje maar, toen hij verdomme pas zestien was en nauwelijks doorhad dat hij geboren was, laat staan dat hij geacht werd zijn toekomst te beschermen.

Nou en? Alleen zijn vader zal het hem nooit laten vergeten; en dan is er ook nog het feit dat hij vertrokken is en dat hij zijn afkomst verloochent.

Charlie zit de rest van de avond achter Serena aan, maar het is Alex die haar uiteindelijk mee naar huis neemt. Charlie Mills is een verwaande kerel met veel geld, maar Alex heeft ook geld zat en is uiteindelijk twaalf centimeter langer dan Charlie, heeft geen inhammen, weegt ongeveer een kilo of twintig minder en is sowieso een heel stuk aantrekkelijker.

Als 's ochtends om halfzes de telefoon gaat, wordt Alex wakker in de veronderstelling dat het zijn wekker is. Het is zaterdag, maar dat is hij vergeten. Hij kan zich niet herinneren waarom er een zwarte, kanten onderbroek op de vloer ligt, en de regen beukt zo stevig tegen het raam van zijn appartement op de bovenste verdieping dat hij besluit om maar niet te gaan hardlopen.

Dan ziet hij Eds naam op het schermpje en neemt op.

'Pap?'

'Alex?'

'Wat is er aan de hand?' Alex hijst zich zachtjes overeind. Serena verroert zich nauwelijks. Zonder make-up is ze precies even mooi, zo mooi zelfs dat Alex het haar kan vergeven dat zijn witte kussensloop van Egyptische katoen nu onder de Bobbi Brown-foundation zit.

'Je moet naar huis komen,' zegt zijn vader.

Alex knippert een paar keer met zijn ogen en dan slaat de spanning toe.

'Wat is er mis?' vraagt hij. 'Is er iets met Vicky?'

Natuurlijk is Vicky de eerste aan wie hij denkt. Hoe kan het ook anders? Vicky is de afgelopen jaren voor haar *werk* van het ene louche toeristenoord naar het andere gehopt. Vicky is zo iemand die liften ziet als een goedkope manier om te kunnen reizen, alsof de nachtmerrieverhalen over vermiste backpackers nooit op haar van toepassing zouden kunnen zijn.

'Je moeder ligt in het ziekenhuis. Ze heeft een hartaanval gehad.'

Alex' adem stukt van schrik.

Maar mama is pas vijfenvijftig, denkt hij. Ze is te jong om dood te gaan.

'Gaat het wel weer goed met haar?'

Nu wordt Serena wakker. Haar hand glijdt langzaam over het laken in een poging vast te stellen waar ze is zonder haar ogen open te hoeven doen.

'Ja, prima. Ze is stabiel. Maar je moet hiernaartoe komen. Nu.'

Ed hangt op.

Alex staart naar zijn telefoon.

Vanwaar die haast, als alles prima is met zijn moeder?

Er is iets wat Ed niet zegt.

Alex huivert.

Het gaat goed met zijn moeder... maar dat blijft niet zo?

Terwijl hij zich aankleedt, belt hij naar Vicky's mobiele telefoon. Die gaat niet eens over, maar springt rechtstreeks op haar voicemail.

'Vicky,' zegt hij na de automatische melding. 'Je moet naar huis komen. Mama heeft een hartaanval gehad. Je moet daarheen, snel.'

Hij aarzelt.

'Dit is mijn nieuwe nummer.'

Laat me er alsjeblieft geen spijt van krijgen dat ik het nu aan je heb gegeven, denkt hij.

2

Koppe, Finland

‘Hij doet het weer. Mama. Mam! Hij doet –’

‘Ik hoorde je wel!’

Agatha reikt in het dashboardkastje, rommelt wat tot ze de zoute drop vindt en gooit wat dropjes naar de achterbank. Ze kijkt achterom en kijkt de drie kinderen achterin boos aan.

‘Olavi, hou op met in je arm te bijten. Steek maar een dropje in je mond. Onni, je moet niet steeds zo klikken over je broer. Emilia, help eens even met die jongens, alsjeblieft!’

Agatha’s blik richt zich weer op de weg, net op tijd om het zilverkleurige hert te zien.

Ze laat de auto uitrollen op de samengeperste sneeuw en doet geen moeite om te remmen, want dan zou het voertuig alleen maar gaan slippen en misschien zelfs in de greppel terecht komen die aan het bos grenst.

Ze stoppen op centimeters afstand van het rendier, dat volledig stilstaat en de motorkap van de auto bekijkt met evenveel minachting als desinteresse.

Agatha’s hartslag vertraagt. Zelfs de kinderen stoppen met kibbelen en kijken zwijgend naar het dier.

Een zeldzame straal van de winterzon is door de wolken gebroken. Hij is ongewoon krachtig voor deze tijd van het jaar en zet alles in een verblindend wit licht, inclusief het lichtgekleurde hert.

In het berkenbos aan weerszijden is het helemaal stil. De bomen langs de weg zijn krom van de sneeuw; hun takken reiken als klauwen naar de weg.

‘Waarom gaat hij er’s morgens op uit, mam?’ vraagt de vijfjarige

Onni, want zelfs op deze jonge leeftijd weet hij dat het gebruikelijker is om 's avonds herten tegen te komen op de weg.

‘Misschien vindt hij het leuk om anders te zijn,’ zegt Agatha. Ze drukt op de claxon. De betovering is verbroken. Het hert werpt haar een treurige blik toe en verdwijnt dan het bos weer in. Het neemt er de tijd voor.

‘Mogen we hem volgen?’ vraagt Olavi en Agatha zou best ja willen zeggen, want alles wat haar achtjarige zoontje afleidt van het armbijten is meegenomen.

‘Ik moet Martti spreken,’ zegt Agatha. Het wordt gevolgd door drie berustend kreunende kinderen op de achterbank. Ze weten en accepteren dat Agatha moet werken, maar ze hebben ook het volste recht om te klagen over het feit dat ze een halfuur in een saaie dokterspraktijk moeten zitten.

Nog één jaar, houdt Agatha zichzelf voor. Dan is Emilia vijftien en kan ze thuis op de jongens passen als Patric niet kan en Agatha geen andere oppas kan krijgen. Ze is eigenlijk nu al groot genoeg, maar Agatha wil het risico niet nemen. Emilia moet oud genoeg zijn om niet in paniek te raken als iemand onverwachts belt.

Of als er iemand onverwachts op de stoep staat.

De dokterspraktijk was vroeger in de dokterswoning in het centrum van Koppe, vlak bij Agatha's huis, maar toen Martti de praktijk een paar jaar geleden overnam, opende hij een modernere kliniek aan de andere kant van hun stadje. Ook nog best dichtbij, maar Agatha had besloten om om Koppe heen te rijden in plaats van erdoorheen. Iedereen wil met haar praten sinds het nieuws bekend is geworden en ze deinzen er niet voor terug om voor haar auto te gaan staan, zodat ze gedwongen is op de rem te trappen, haar raampje te laten zakken en hun updates te geven. Er wonen vierhonderd mensen in en rondom het stadje, al kan de bevolking elke dag aangroeien tot ruim duizend, vanwege de toeristen in Koppe Lodge en het Nordic Hotel.

Die toeristen komen en gaan, maar de bewoners zijn hier altijd en die verwachten dat ze op de hoogte worden gehouden van wat er aan de hand is.

Dat is het probleem met een stadje zoals dit: iedereen weet alles van iedereen. Het goede van een stadje zoals dit: iedereen weet alles van iedereen.

Maar voorlopig moet Agatha deze zaken stilhouden, totdat ze besloten heeft wat haar volgende stap wordt.

De doktersassistente heeft *himmeli* aan het plafond gehangen in Martti's praktijk en heeft stro op de tafel in de wachtkamer gelegd waar patiënten zelf de traditionele kerstversiering mee kunnen maken. Het leven kan traag verlopen, hier in de praktijk – soms komen er oude vrouwen binnen die alleen maar een praatje willen maken. Oude mannen soms ook. En soms wil niemand praten en dat maakt het er niet gemakkelijker op voor Martti.

De jongens zakken meteen op hun knieën om te zien wie de ingewikkeldste geometrische vorm kan vlechten. Emilia ploft neer op de bank, trekt haar knieën op tot aan haar kin en opent TikTok.

'Ik doe mijn best om het kort te houden,' zegt Agatha, maar ze klinkt zo weinig overtuigend dat ze er zelf niet eens intrapt. Geen van de kinderen reageert, en in een vlaag van schuldgevoel geeft ze Emilia twintig euro voor het oppassen, en zegt dan dat ze straks, onderweg naar huis, wel even stoppen bij het tankstation om wat lekkers te kopen. Emilia knikt nauwelijks, want ze gaat al helemaal op in de tonen van een popliedje en Addison Rae's soepele bewegingen op de app.

Martti zit in zijn kantoortje met Elon, de visser.

'Agatha.' Elon knikt even naar haar en laat dan zijn hoofd hangen. Agatha raakt heel even zijn schouder aan terwijl ze een blik wisselt met Martti.

'Een hele schok,' zegt Martti. 'Maar goddank heb je haar gevonden, Elon.'

'Had een paar dikke trekzalmen verwacht,' zegt Elon ongelukkig. Er staat altijd een onverklaarbare droefheid op Elons gezicht te lezen, zelfs als hij slaapt, maar nu ziet hij er verschrikkelijk uit. En alsof hij de hele nacht niet heeft geslapen. Agatha heeft zelf ook niet geslapen. Ze hebben tot in de vroege uurtjes doorgewerkt en na afloop zaten ze er allemaal doorheen.

Agatha wil de man met z'n peper-en-zoutkleurige haar een

knuffel geven, maar dat doet ze niet. Elon zit gemiddeld vier tot vijf uur per dag in zijn eentje te ijsvissen op het meer van Inari en leeft als alleenstaande man in zijn geïsoleerde hut buiten Koppe. Zelfs voor Finse begrippen is hij een man die zich meer op zijn gemak voelt in zijn eentje.

Martti stond erop dat Elon vanmorgen naar zijn praktijk zou komen. Elon was degene die het langst op het ijs was geweest, en voor wie het allemaal misschien wel het meest traumatisch was.

Agatha ziet met één blik op Martti dat Elons lichamelijke gezondheid in orde is. Wat Martti zorgen baart, is zijn geestelijke gezondheid. Elon is in shock, al is hij zich daar niet van bewust. Maar Elon wil de medicijnen die Martti wil voorschrijven niet innemen.

Morgen gaat hij het meer weer op en gaat hij weer vissen op trekzalm.

Elon vertrekt en drukt hun allebei op het hart dat er niks met hem aan de hand is.

Agatha en Martti kijken elkaar aan en halen hun schouders op.

De meeste ouderen noemen Martti nog steeds de nieuweling, al is hij al zeven jaar hun dokter en is hij in de veertig. Het helpt niet dat hij zo'n babyface heeft, en ook niet dat zijn bril net wat te groot is voor zijn hoofd, zodat hij hem voortdurend terugduwt op zijn neus, als een schooljongen.

Agatha weet dat Martti vaak met de dood te maken heeft gehad. Ouderdom. Auto-ongelukken. Tragedies met sneeuwscooters. Maar over het algemeen is Martti's werk vrij alledaags. Wratten verwijderen. Gebroken polsen. Een hersenschudding na een val bij het skiën. Bevriezing. Verwondingen door huiselijk geweld; dat komt vaak voor tijdens de lange, strenge winters.

'Hoelang heeft ze in het water gelegen, dok?' vraagt Agatha aan Martti.

'Moeilijk te zeggen, Agatha. Met deze temperatuur. Ik stuur haar naar Rovaniemi. Zij doen de autopsie, dus dan heb je meer houvast. Ik vermoed dat ze daar heeft gelegen sinds haar vermissing, dus zes weken. Op haar lichaam zijn helemaal geen sporen te vinden die erop wijzen dat ze eerst gevangen werd gehouden,

maar dat laten we aan de experts over. Is haar familie ingelicht?’

Agatha knikt. De definitieve identificatie zal moeten gebeuren door een familielid, maar Niamh Doyle, degene die haar vriendin als vermist had opgegeven, was bij het meer toen ze het ijs rondom Elons visgat uitboorden en het lichaam van de vrouw uit het water tilden. Gelukkig had Agatha Niamh vastgepakt toen die flauwviel, zodat de vrouw niet met haar hoofd op het ijs terecht kwam en ze met een tweede slachtoffer opgezadeld zaten.

‘Wat hebben jullie aan ze verteld?’ vraagt Martti.

Agatha zucht.

‘Wat we tot dusverre kunnen bevestigen,’ zegt ze. ‘Dat ze gevonden is in het Inari-meer. Verdronken.’

Agatha’s district beslaat tienduizend vierkante kilometer, waaronder een paar toeristenoorden. En voor dat hele gebied doet zij al het politiewerk met twee collega’s die ook in Koppe zitten, plus nog een paar agenten in stadjes rondom het meer. Soms kan het uren duren om op een locatie te komen, zelfs in een noodgeval. Agatha was binnen een paar minuten bij het meer toen de oproep kwam. Toeval. Agatha en haar junior, Janic, waren in de buurt van dat deel van Inari toen Elon zijn ontdekking deed. Niet dat het uitmaakte hoe snel de politie arriveerde. De vrouw was al enige tijd dood.

De familie van de jonge vrouw zal willen weten hoe en waarom ze verdronk, alleen. Waarom er niemand was om haar te redden. Ze zullen niet snappen dat in Lapland een tragedie altijd op de loer ligt.

Dat het soms gewoon je eigen stomme schuld is.

Hoewel Agatha daar in dit geval niet zo zeker van is.

Eerste druk maart 2023

Oorspronkelijke titel *The Last to Disappear*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd

Copyright © 2022 Joanne Spain

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagbeeld The Brewster Project

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6204 6

ISBN e-book 978 90 261 6205 3

ISBN luisterboek 978 90 261 6206 0

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.